

ကယားပြည်
မောင်စိမ်းနီ
အမှန်တရားလည်းကျန်းမာပါစေ
မဂ္ဂဇင်းထဲက စာစုများ

အမှန်တရားလည်း ကျန်းမာပါစေ

ကဗျာဆရာများ ကျန်းမာကြပါစေ။

ကဗျာဆရာများ ကျန်းမာကြပါစေ။

ကိုရိုက်က ဆရာဇော်ဇော်အောင်ရေးထားတဲ့ လက်ရေးစာရွက် ဝါကျင်
ကျင်လေးကို ခေါက်ပြီး ကျွန်တော့်ကိုပေးပါတယ်။ ရောက်ရှိနေတဲ့
ကဗျာချစ်သူ စာချစ်သူ တွေရဲ့ ရှေ့မှာ ဆရာဇော်ဇော်အောင် ရဲ့ ခွန်းဆ
က်စာကို ကိုရိုက်ဖတ်ပြပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ ကဗျာဆရာငြိမ်းဝေရဲ့ ကဗျာ
စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ် တဲ့ ဂဃနဏ စာအုပ်ကို ဆွေးနွေးကြတဲ့ ပွဲလေး ဖြစ်
တယ်။ ရေးသူဖတ်သူ မျက်နှာချင်းဆိုင် သိမ်မွေ့ နူးညံ့တဲ့ တွေ့ဆုံခြင်းတ
စ်ရပ်ပဲဖြစ်ပါတယ်။ စာပေလောက ၅ ရဲ့ ခန်းမဟာ ပန်းချီကားတွေ၊ စာ
အုပ် တွေအပြင် စကားလုံးတွေ၊ အသံတွေနဲ့ ယှက်နွယ်လှပလို့ နေတော့
တယ်။

ပန်းဆိုးတန်းလမ်းမပေါ်ကို ငေးကြည့်နေမိတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ကဗျာ ဆရာတွေနဲ့ စုပေါင်း ညီညွတ်နေတဲ့ အလှတရားကို တွေးတစ်မိမိခံစားနေမိတယ်။ လူထုခံစားမှုနဲ့ လူထုရဲ့ ဝေဒနာတွေ မျှဝေခံစားနိုင်ကြတဲ့ ကဗျာဆရာတွေ ဟာ လူထုနဲ့ ထပ်တူကျဖို့ ကြိုးစားနေတာဖြစ်တယ်။ တစ် ထောင့်တစ်ချိုးမှာ ထမ်းပိုးနိုင်သမျှ သမိုင်းတာဝန်ကို ထမ်းရွက်နေတာပဲလို့ ကျွန်တော် အလေး အနက်ထားလိုက်ပါတယ်။

ကဗျာဆရာများ အတွက် ကဗျာဆရာများ ကျန်းမာပါစေလို့ ဆန္ဒပြုသလို၊ ကဗျာဆရာများ လည်း ကျန်းမာပါစေလို့ ဆရာဇော်ဇော်အောင်က မေတ္တာပြုပါတယ်။ ဆုတောင်းပါတယ်။ ကျေးဇူး အထူးပါပဲ ဆရာဇော်ဇော်အောင်။ ကဗျာဆရာတွေအတွက် ကဗျာဆရာတွေနဲ့ အတူ ရှိနေကြောင်း သက်သေပြချက်တစ်ခုလို့ ပဲ ယူဆလိုက်ပါတယ်။

နေရဲ့ အပူရှိန်ကြောင့် သစ်ရွက်တချို့ကြွေလွင့်နေရာပြီ ဖြစ်ပါတယ်။ ရောက်ရာလွင့်ပါနေတဲ့ ရွက်ကြွေတွေဟာ ပန်းဆိုးတန်းလမ်းမပေါ်မှာ ဝရန်းသုန်းကားဖြစ်နေရဲ့ ။ နွေမရောက်ခင် ခပ်စပ်စပ် လေး ပူးပြင်းရှနေတဲ့ နေရဲ့ စွမ်းအင်ဟာ လွန်ခဲ့သောကာလတစ်ခုဆီကို ရောက်အောင်ခေါ်သွားတယ်။ ဒီလိုပဲ၊ နေရာမှာ ။

*

ဒီနေ့ ရ ၁၄၂၁ ကျွန်တော့်တို့ အားလုံး စုမိကြပြန်တယ်။ အတိတ်ဖြစ်သွားတဲ့ နေ့တစ်နေ့အကြောင်း ကျွန်တော်အမှတ်ရလာပြန်တယ်။ မကြာခဏ ပြန်ပြန်ရောက်တတ်တဲ့ အတိတ်ပန်းချီကား တွေထဲက ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို ကျွန်တော် ဆွဲထုတ်လိုက်မိပြန်တယ်။ ကဗျာတစ်ပုဒ်ပဲဖြစ်တယ်။ ပူ လောင်ပြင်းထန်လှတဲ့ ဝေဒနာတွေကို လူများ စုခံစားနေရတဲ့ အချိန် စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးရောက်တဲ့ အ ခိုက် ကျွန်တော်ခံ

စားရေးဖွဲ့ခဲ့ဖူးတဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးရဲ့ ပုညရှင်စေတီ တော် ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက် ကျွန်တော် ခံစားလိုက်မိတာပဲဖြစ်ပါတယ်။ မမေ့သေးတဲ့ အတိတ်ကဗျာကို တစ်ပိုဒ်ချင်း ဆက်စပ်ပြန်မိပြန်တယ်။

ပထမဆုံးတစ်ပိုဒ်ကို တိုးတိုးလေး ကျွန်တော် ရွတ်ဆိုကြည့်လိုက်မိတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၀နှစ် ကျော်ကာလက စတိုင်သစ်မဂ္ဂဇင်းမှာ ဖော်ပြခဲ့တဲ့ ကဗျာ ဖြစ်တယ်။ အတိတ်တွေကိုပြန်ခေါ်တော့ ဘေးမသီရန်မခ လှလှပပပြန်ရောက်လာတယ်။

"ခေမာသီဝံတမ်းချင်း"

အမရပူရကိုကျော်

စစ်ကိုင်းကို ကျွန်တော်လာခဲ့ပြီ

စစ်ကိုင်းတဲ့

စစ်ပင်ကြီးကိုင်းနေလို့

စစ်ကိုင်းလို့ ခေါ်တာလား။

မျက်နှာကို

ခပ်ကြမ်းကြမ်းရိုက်ရင်း

မင်းလာပြန်ပြီလားတဲ့

သပြေတန်းက ပြေးလိုက်လာတဲ့

ခံတပ်ဟောင်းကြားက

လေးရိုင်းတစ်အုပ်ဟာ

နှုတ်ဆက်ရယ်မောနေလေရဲ့ ။

တံတားကြီးရဲ့ အောက်မှာ

ပုစွန်ဆီသောက်ပြီး

တလက်လက်တောက်နေတဲ့

အကြေးခွံတွေ

ရေမှ ဟုတ်ရဲ့ လား

စစ်ကိုင်းကသွားရင် မဲဇာကိုရောက်သတဲ့

ရှင်ဘုရင်အမျက်သင့်လို့ လွင့်ခဲ့ရတဲ့ လက်ဝဲသုန္ဒရ

သတိတရ ရှိလိုက်တာ

ဒုဋ္ဌဝတီကိုကျော်ဖြတ်

တံတားဦးအင်းဝအရပ်က

ချစ်လှစွာသော မိတ်ဆွေတွေ

ကျန်းမာရေး ကောင်းပါစေ။

ဧရာဝတီရဲ့ ရင်ဝမှာ

မျက်ရည်ဝပ်ကျင်းတွေ

ခုထိရှိနေသေးတာ မြင်နေရတယ်။

စစ်ကိုင်းတောင်ခြေ

အရောက်သွားလို့ တရားရှာဖွေ

ကိုအုံကြီးရဲ့ အသံ တောင်နံရံကြားမှာ ဝေ့ဝေ့ဝဲဝဲ

‘တရား’ရှာဆဲလား။

ကမ်းခြေဇေယျာဦးဝယ်

လွမ်းနေ . . . နေပါဘူးကွယ်

ကိုခင်လတ်လည်း ဆိုခဲ့ဖူးတယ်။

အလွမ်းတွေနဲ့ စစ်ကိုင်း

ပန်းတွေကြွခဲ့တဲ့ စစ်ကိုင်း

ဇေယျာလို့ ခေါ်တဲ့ စစ်ကိုင်း

မှိုင်းမှုန်ရီဝေနေတဲ့ မနက်စောစောမှာ

မင်းဝံတောင်ရိုးကို မမြင်ရပါ။

ခပ်ဝေးဝေးက ကောင်းမှုတော်လည်း မဖူးရပါ။

ဆွမ်းဦးပုညရှင်

စေတီတော်ရဲ့ ရင်ပြင်ပေါ်မှာ

မေ့မေ့မောမော ဘယ်တော့မှ မဖြစ်နိုင်တဲ့

သမိုင်းအစစ်အမှန်တွေ

ရေနစ်သတ်လို့ မသေတဲ့

ပုညရှင်စေတီတော်ရဲ့ ဒါယကာ

ပုညအမတ်ကြီးရဲ့ ကောင်းမှု

ကဗျည်းစာကိုကြည့်ရင်း

ထိခြင်းငါးပါးကိုပြုကာ

ရိုသေစွာ ကျွန်တော်ဖူးမြော်ခဲ့တယ်။

ချောင်တွေ

မြောင်တွေ

အရိုးပြိုင်းပြိုင်း၊ မိုးတိုးမတ်တတ်

ရပ်နေတဲ့ စကားပင်တွေ

ကျောက်ချပ်ကျောက်လွှာတွေနဲ့

ဧရာဝတီကို စိုးမိုးထားတဲ့

စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးမှာ

ခေါင်းလောင်းထိုးပြီး ဝေမျှတဲ့ အသံ

မျှော်လင့်သူတွေထံ ရောက်ပါစေ။

ပုညရှင်စေတီတော်ရဲ့

အောက်ခြေရင်းက ကျောပေါ်မှာ

အမာရွတ်တွေ တစ်ပုံတပင်နဲ့

တမင်တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ အရပ်

‘ခေမာသီဝံ’ဆိုင်းဘုတ်ကပ်လို့

ငြိမ်းချမ်းစွာ၊ ဘေးကင်းစွာ

ငြိမ်သက်စွာ ‘ခေမာသီဝံ’ ရဲ့

ကျောက်လွှာပေါ်မှာ အကြာကြီးရပ်ရင်း

‘မင်းကွန်း’ဆန်အလှူတော်လို

‘သီတဂူ’ရေအလှူတော်လို

သူသူငါငါ ပျော်တဲ့ ပွဲတွေ

ပျော်ကြတဲ့ ပွဲတွေ။

ဟိုဝေးဝေး

စစ်ကိုင်းတံတားအောက်မှာ

ဧရာဝတီမြစ်ရေတွေ

ဆူဝေနေရောသလား

ပန်းဖွားတွေဖွာလန်ကျဲလို့

ကျွန်တော့်လက်မောင်းပေါ်က

မကိုက်တတ်တဲ့ ပုရွက်ဆိတ်တစ်ကောင်ရဲ့

မျက်ဝန်းဟာ တောက်ပစူးရဲ့

ဟော

စစ်ကိုင်းတောင်ရိုး အရှေ့ဘက်က

ချိုးငှက်ကူသံလား

သားတို့ နားထောင်စမ်း။

ကဗျာက ဒီမှာ အဆုံးသတ်ပါတယ်။ ရင်မောစွာပဲ တွေးနေမိတဲ့ အတွေးစတွေထဲက ရုန်းထွက် လိုက်တယ်။ မကြာသေးတဲ့ ကာလတစ်ဆစ်မှာ ကျွန်တော်တို့ ကဗျာဆရာတွေပြုခဲ့တဲ့ ဒါနတစ်ခုရှိခဲ့ တယ်။ ‘ရေအလှူ’ပါပဲ။ နွေက အပူကြမ်းတော့ ရေခန်းသွားတဲ့ ကိစ္စကို ကဗျာဆရာနဲ့ ပန်းချီဆရာ၊ ကဗျာရေးတဲ့ ပန်းချီဆရာတွေ စုပေါင်းရေးဆွဲတဲ့ ပန်းချီပြ

ပွဲလေးတစ်ခုကို ဒီနေရာစာပေလောက ၅ ခန်းမမှာ ပြုလုပ်ခဲ့ကြတယ်။ ကဗျာချစ်သူ၊ စာချစ်သူတွေရဲ့ အားပေးမှုနဲ့ ရောင်းချခဲ့ကြတာရတဲ့ အလှူငွေကို ‘သီတဂူ’ဆရာတော်ထံလှူဖို့ ဒေါ်ရွှေဇီးကွက်ကတစ်ဆင့် လှူခဲ့တယ်။ ရေအလှူတော် ပါပဲ။ ပကာသနလုံးဝမပါတဲ့ အလှူတော်ပါပဲ။

ရေအလှူမှာ တတပ်တအားကူညီခဲ့တဲ့ စာပေလောက ၅ စာအုပ်ဆိုင်ရဲ့ အခင်းအကျင်း တစ်နေရာဟာ ကဗျာဆရာ၊ စာရေးဆရာ၊ ပန်းချီဆရာတွေအတွက် အိုအေစစ်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ စာပေရေး ရာ၊ ကဗျာရေးရာတွေကို ဆွေးနွေးလှယ်ကြတဲ့ နေရာဖြစ်မှန်း မသိဖြစ်လာတယ်။ သမိုင်းကတို့ ခေတ် လိုက်တဲ့ ၊ ဖျက်မရတဲ့ စုတ်ချက်တွေပဲဖြစ်တယ်။

ကျွန်တော်ရဲ့ ရှည်လျားလှတဲ့ အတွေးထဲကို ဆရာဇော်ဇော်အောင်ရဲ့ စကားလုံးများ ဝင်ရောက် ပြန်တယ်။ စကားလုံးများ တလက်လက် တောက်ပလို့ ။

ပျောက်ဆုံးကွဲရှသွားသော

လောက၏ တန်းဖိုးများကို

ပြန်လည်ရှာဖွေ တည်ဆောက်ရေးကိစ္စတွင်

ကဗျာဆရာများ အင်နှင့်အားနှင့်

ပါဝင်ဆောင်ရွက်နိုင်ကြပါစေ။

လောက၏ ကျေးဇူးမှတ်တမ်းတွင်

ကဗျာဆရာများ ထိပ်ဆုံးပိုင်းကပါဝင်

နေသည် မှာ အသေအချာဖြစ်ပါသည် ။

ဇော်ဇော်အောင်

* * *

ဧရာဝတီ တိမ်နီဒီ

အေးမြမြလေညင်းက နဖူးကြောတင်းတာတွေကို အထိုက်အလျှောက် လျော့သွားစေခဲ့တယ်။

ဦးထုပ်အဟောင်းကလေးတစ်လုံးတောင် မဆောင်းနိုင်သေးတဲ့ ဦးခေါင်းတွေအဖို့ ပစ္စုပ္ပန် အခြေအနေမှာ ပေပေတေတေလို့ ကင်းပွန်တပ်ခံခဲ့ရပေမယ့် စိတ်နေစိတ်ထား စိတ်ရဲ့ ပုံရိပ်များက တော့ ပြဒါတစ်လမ်း၊ သံတစ်လမ်းပါပဲ။ မိုးရေစက်လေးတွေ ဖွဲ့ဖွဲ့ကျနေရာက စုစုစည်းစည်း သဲသဲမဲမဲ ဖြစ်လာတယ်။ အမိုးအကာတွေမှာ ရွဲ့ရွဲ့နစ်နေအောင် မိုးစက်မြားတွေ စိုက်ဝင်နေတယ်။

ဦးခေါင်းကိုလက်နဲ့ မိုးပြီး မိုးရေစက်တွေကြား တိုးဝင်နေကြတဲ့ သူတွေက ရယ်စရာကောင်း နေပါသလား။ မလုံမှန်းသိတယ်။ ရတဲ့ အကာအကွယ်နဲ့ ပဲ လက်ရှိအခြေအနေကို ရင်ဆိုင်လိုက်ကြ တယ်။ ထိရောက်မှုနည်းတဲ့ ခုခံရေးအတွက် အလေးအနက်ထားဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။

ဘာကြောင့်လဲ ...

ကျွန်တော်တို့ လူသားတွေ ဖြစ်နေလို့ ပါပဲ။

လူသားဆိုပေမယ့် လူတိုင်းနဲ့ မသက်ဆိုင်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်သက်ရောက်မှုတွေ ရှိတယ်။ လူသား တိုင်းလို့ ခြုံငုံပြီး ပြောမဖြစ်တဲ့ ကွဲပြားခြားနားတာတွေ ရှိတယ်။ ဆူကြူနိမ့်မြင့်လို့ ပြောရင်ရပါတယ်။ ဘဝကို တမင်သ

ကံသက် ဖန်တီးယူရတာ ကံကြမ္မာ မဟုတ်ဘူး။ ယိုးမယ်ဖွဲ့စကားလုံးတွေနဲ့ ရိုးအီနေ တယ်။ ဓမ္မနဲ့ အဓမ္မ ကွဲပြားခြားနားလှတယ်။

မိုးစက်မိုးပေါက်လေးတွေ မိုးမှုန်ဖွဲဖွဲ ဖြစ်သွားတဲ့ အချိန်မှာ ဆိုင်ရဲ့ အတွင်း အပြင် ဝန်းကျင်ကို မျက်လုံး ဝေ့ကြည့်လိုက်တယ်။ အားလုံးနီးပါး ကိုယ့်ဝမ်းနားကိုယ်သာသိ အဖြစ်တွေနဲ့ လုံးထွေးနေ တယ်။ ဆိုင်ရဲ့ ထောင့်စွန်းကျကျ နေရာမှာ တော့ ဦးထုပ်ဟောင်းတစ်လုံးကို ခပ်ငိုက်ငိုက်ဆောင်းထား တဲ့ ကိုညိုဟိန်းကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ သူက ခပ်ပြီးပြီး အသွင်နဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေတယ်။

ကျွန်တော် နှုတ်ဆက်ရပါတော့မယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အပြီးနဲ့ ကြည့်နေတဲ့ သူ့ဖော်ရွေမှုကို အထိုက်အလျောက် အသိအမှတ်ပြုရပါလိမ့်မယ်။ ဒါဟာ ယဉ်ကျေးတဲ့ နှလုံးသားရှိသူတွေအတွက် မဖြစ်မနေ လုပ်ရမယ့် အလုပ်တစ်ခုပါပဲ။ ကိုညိုဟိန်းက ကျွန်တော်နဲ့ အနီးဆုံးနေရာကို ရွှေ့ထိုင် တယ်။ ဘေးချင်းကပ်ပေါ့။ ပတ်ဝန်းကျင်မြင်ကွင်းက တဖြည်းဖြည်း ပီပြင်လာတယ်။ သိသိသာသာ ထင်ထင်ရှားရှား ပြတ်သားတဲ့ အနေအထားကို ရောက်နေပြီဖြစ်တယ်။

"ကဗျာ ရေးဖြစ်လား"

ကိုညိုဟိန်းက မေးခွန်းနဲ့ မနက်ခင်းကိုစတင်ပါတယ်။ အသံနဲ့ မတုံ့ပြန်ဘဲ ကျွန်တော်က ခေါင်းခါလိုက်တယ်။ ခေါင်းညိတ်၊ ခေါင်းခါဆိုတဲ့ သင်္ကေတဟာ လူမှုဆက်ဆံရေးမှာ အရေးပါဆဲ မဟုတ်လား။ ကျွန်တော် အလေးအနက်ထားတဲ့ ၊ ဝါသနာပါတဲ့ အနုပညာကိစ္စတချို့ကို ကိုညိုဟိန်းက သိထားတယ်။ စူးစူးနက်နက်ကြည့်နေတဲ့ သူ့ကို တစ်ခုခုပြောမှ ဖြစ်တော့မယ်။

"တကယ့်ကို မရေးဖြစ်ပါဘူးဗျာ"

ကျွန်တော်က အတည်ပြုဖို့ အဆိုကို အသံအဖြစ်ဖန်တီးလိုက်တယ်။
ဒီတော့မှ ကိုညိုဟိန်း အားရပါးရ ရယ်တော့တယ်။ သူ ဘာကြောင့်ရယ်
တယ်ဆိုတာ အသေအချာမပြောနိုင်ပေမယ့် ကျွန် တော့်စကားကို မယုံ
ဘူးဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ် သက်ရောက်နေတယ်။ ကျွန်တော်ရဲ့ ကဗျာပေါ်ထား
တဲ့ ချစ် မက်စိတ်ကို သူ သိထားပြီးဖြစ်သလို နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာကြာ
အတူနေလာသူဆိုတော့ ကိုညိုဟိန်း ရယ်တာ မလွန်ပြန်ဘူး။

"ခုတလော ခင်ဗျားကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပဲ"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"စိုးရိမ်စိတ်တွေ ခင်ဗျားကို ဖိစီးနေလား"

"ထင်လို့ ပါ"

"ထင်လို့ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ အမြင်အရတော့ ခင်ဗျား တစ်ခုခုကို ထိတ်
လန့်ကြောက်ရွံ့နေသ လိုပဲ"

"ခင်ဗျားရဲ့ စိတ်တံခါး မျက်လုံးတွေကို သက်သေထူရတော့မှာ ပဲ"

အံ့ဩထိတ်လန့်စွာ ကိုညိုဟိန်းရဲ့ မျက်ဝန်းတစ်စုံကို ကျွန်တော် ရင်
ဆိုင်လိုက်တယ်။

ကဗျာနဲ့ ကဗျာဆရာ ကမ္ဘာထဲမှာ . . .

ကဗျာနဲ့ ကဗျာဆရာ ထပ်တူဖြစ်မှု မဖြစ်မှု ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လွန်
ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းများ စွာက ပဲ ကျွန်တော်တို့ ဆွေးနွေးခဲ့ဖူးတယ်။ ဝါကျင့်
ကျင့် နေ့ခင်းရှည်တွေကို ဖြတ်သန်းရင်း ခေတ်ပေါ် နေထိုင်ခြင်းနဲ့ အတူ

ကာလပေါ်သီချင်းတွေထဲမှာ လမ်းလျှောက်ခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်တော် စဉ်းစားနေမိ တယ်။ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်မှာ လွင့်စဉ်ကျခဲ့တဲ့ မြင်းကုန်းနှီးတစ်ခုရဲ့ ရာဇဝင်ကို ပြောပြရရင်ကောင်းမ လား။

အတွေးတွေ ဝေဝါးလှတယ်။

အပူဟပ်နေတဲ့ မျက်နှာကို ချွေးသုတ်ရင်း ၂၀၁၇ မတ် ၂၁ ရက် က မန္တကဗျာနေ့မှာ ကျွန်တော် တို့ ဆုံခဲ့ကြတယ်။ ထပ်မံ ခါးမဟုတ် အခန်းကျဉ်းကျဉ်း နေရာတွေမှာ ကျွန်တော်တို့ ဝမ်းမြောက် ကြည်နူးစွာ ပဲ ပျော်ရွှင်ခဲ့ကြတယ်။

ဆရာ ကိုနတ်နွယ်နဲ့ ကျွန်တော် မတွေ့ဖြစ်တာ နှစ်ချီကြာခဲ့ပြီဖြစ်တယ်။ စာတောပေတောမှာ လှုပ်ရှားရင်း မျက်နှာချင်းဆိုင်မတွေ့နိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့တယ်။ မမျှော်လင့်ဘဲ ဆုံရတော့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ရပြန်တယ်။ ဆရာကိုနတ်နွယ်ရဲ့ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း မပျက်မယွင်းဘဲ ခန့်ထည်ရင့်ကျက် နေတဲ့ သူအပြုံးကို ငေးကြည့်နေမိတယ်။

ဟိုခပ်ဝေးဝေးအတိတ်ဆီကို ပြန်ရောက်သွားခဲ့တယ်။ ဖျတ်ခနဲပါပဲ။ ၁၉၆၉ ဒီဇင်ဘာ . . . ခုဆိုရင် ၃၈ နှစ်တိုင်ခဲ့ပြီ ဖြစ်တယ်။

"ခင်ဗျားတို့ လူစု အတော်ကျန်သေးတာပဲ။ အဲဒါ ဝမ်းသာစရာတစ်မျိုးပေါ့ဗျာ"

ဆရာကိုနတ်နွယ်က တော်လှန်ကဗျာမှာ ရေးခဲ့ကြတဲ့ ကဗျာဆရာ ၁၀ ယောက်အကြောင်း တစ်စွန်းတစ်စပြောတော့ ကျွန်တော့်မှာ ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ။

မင်းကျော် . . . မောင်နေဝင်း . . . နတ်နွယ် . . . အတွဲညီလှတဲ့ ‘တော်လှန်စာပေ’ သုံး ယောက် ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ ခုတော့ ဆရာကိုနတ်နွယ် တစ်

ယောက်တည်း . . .။

"ခုချိန်ဟာ အကောင်းဆုံးအချိန်ပါပဲ"

ကိုနတ်နွယ်က စာပေအနုပညာကိစ္စအရပ်ရပ် သူ ဖြတ်သန်းခဲ့တဲ့ အတွေ့အကြုံအရ ပြောပါတယ်။ ကိုနတ်နွယ်ရဲ့ စကားသံ တိုးတိုးညင်းညင်းက ထပ်တူပြု ထုထည်တစ်ရပ်ကို တည်ဆောက်နေ တယ်။ သူ့စကားကွန်ရက်ဟာ ဝဲလည်လှည့်ပြီး နှလုံးသားထဲမှာ စွဲငြိထွင်းထုနေဆဲပါပဲ။

"ကိုညိုဟိန်းက သူငယ်ချင်းကို သတိရကြောင်း ပြောပေးပါဆိုပြီး အမှာ စကားပါးလိုက်လို့ တကူးတကန့် လာပြောတာ"

ရိုးမတောင်တန်း အဆင့်ဆင့်ကို ဖြတ်ကျော်ရောက်လာတဲ့ သူငယ်ချင်းက ပြောပြတဲ့ အခါ ကျွန်တော့်မှာ ဝမ်းသာရပြန်ပါတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ ကိုညိုဟိန်း ကွဲကွာပြီး ဝေးနေကြတာ ကြာပြီဖြစ်ပါတယ်။ သူ ဘယ်ဆီရောက်နေလဲဆိုတာ ကျွန်တော် မပြောပြနိုင်တာလည်း ကြာပြီဖြစ်ပါတယ်။ ဘဝအထွေထွေနဲ့ ကံကြမ္မာလုံဖျားမှာ တရားလက်လွတ် နှိပ်စက်တဲ့သူတွေကို ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့ ရင်ဆိုင်ရင်း လက်ချင်းတွဲခဲ့ကြတဲ့ မိတ်ဆွေရင်း ရဲဘော် . . .

"ကိုညိုဟိန်းက သူ ကဗျာတွေရေးဖြစ်တဲ့ အကြောင်း အသေအချာပြောပါတယ်။ နောက်ပြီး သူရေးတဲ့ ကဗျာစာအုပ်ကို သူငယ်ချင်းဆီ အရောက်ပို့လိုက်မယ်လို့ ကတိပေးလိုက်ပါတယ်"

သူငယ်ချင်းရဲ့ စကားကို နားထောင်ရင်း ဟိုဝေးဝေးက တောင်တန်းတွေဆီ စိတ်ကူးနဲ့ ငေး ကြည့်နေမိတယ်။ အနေအထိုင် ရာသီဥတု အဆင်ပြေလှတဲ့ ကိုညိုဟိန်းတို့ ရပ်ဝန်းမှာ ခုနေခါ ပန်းပေါင်းစုံပွင့်နေမှာ သေချာပါတယ်။

မွေးရနဲ့ သင်းပျံ့သည် ဖြစ်စေ၊ မသင်းပျံ့သည် ဖြစ်စေ ပန်းဆိုရင် ပွင့်
တာအကောင်းဆုံးပါပဲ။ ကျွန်တော့်အတွေးရေစီးထဲမှာ ငှက်ကလေးတွေ
အော်မြည်သံနဲ့ နွေဦးရဲ့ လေးရူးတွေ ပါဝင်သလို မိုး သက်လေနဲ့ မိုးစက်
ပွင့် မိုးရေမိုးစက်တွေ ပါဝင်နေပါတယ်။

"ရော့ . . . ဒါကတော့ ကိုညိုဟိန်း အဓိကထားပြီး ပေးလိုက်တဲ့ သူငယ်
ချင်းအတွက်"

သူငယ်ချင်းက အထုပ်ကလေးတစ်ထုပ်ကိုပေးပါတယ်။ ကျွန်တော်
က ချက်ချင်းပဲ အထုပ်ကို ဖြေကြည့်လိုက်တယ်။ အနီရောင် ဦးထုပ်လေး
တစ်လုံး၊ ကျွန်တော် သိလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော့် ရင်တွေ ပြင်းပြင်းထန်
ထန် လှုပ်ခတ်နေတယ်။

ဟောင်းနွမ်းစပြုနေပြီဖြစ်တဲ့ ဦးထုပ်ကလေးဟာ အသစ်မဟုတ်
တော့ပေမယ့် အရောင်မပြယ် သေးတာတော့ အသေအချာပါပဲ။

* * *